

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

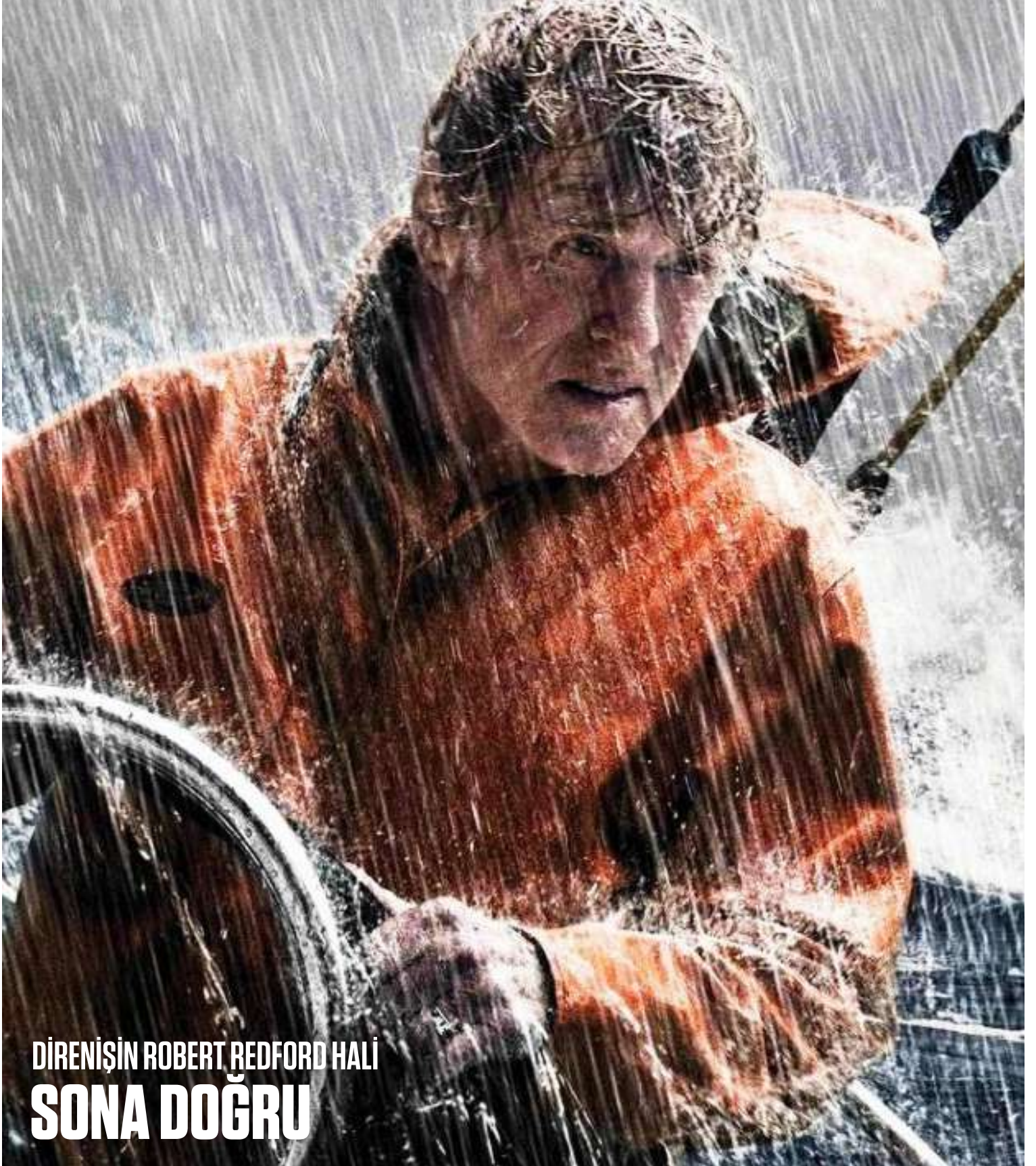
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DİRENİŞİN ROBERT REDFORD HALI
SONA DOĞRU

KURTULUŞ GÜNÜ YARINDAN SONRA 2012

FİLMLERİNİN YÖNETMENİNDEN

BEYAZ SARAY DÜŞTÜ WHITE HOUSE DOWN

ŞİMDİ   VE 'DE!

tiglon

© 2013 Columbia Pictures Industries, Inc. Tüm Hakları Saklıdır.
© 2013 Kapak ve Tasarımı Sony Pictures Home Entertainment Inc. Tüm Hakları Saklıdır.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

COLUMBIA
PICTURES

CELESTIAL
CITY

SONY
PICTURES
HOME
ENTERTAINMENT

“TOPAZ” VE “FRENZY” BAŞLIYOR!

İKİ HAFTA ÖNCE 4. YILIMIZI DOLDURDUK MALUM. TÜRKİYE GİBİ, HEMEN HER ALANDA HER ŞEYİN KÖR TOPAL İLERLEDİĞİ; İKİ İLERİ BİR GERİ ŞEKLİNDEKİ ‘MEHTER MARŞI ADIMLARI’NIN PEK SEVİLDİĞİ; SOKAKLARIN, CADDELERİN, BİNALARIN, MEKANLARIN DURMADAN YIKILIP YENİDEN YAPILDIĞI; SANATA, kültüre, bilime ne yazık ki şark zihniyetini ele veren müstehzi bir küstahlıkla yaklaşıldığı bir ülkede Arka Pencere gibi bir sinema dergisinin dört yıldır aralıksız yayında olması az şey mi?

Filmleri seyretmekle kalmayıp üzerine düşünen, sinemanın salt bugünüyle değil geçmişle de sıkı bağları olan seyircinin gözdesi olduğuna inandığımız dergimiz, farklı tatlar vaat eden içeriğiyle her hafta dolu dolu karşınıza çıkıyor malum. Dördüncü yılımızda bu zengin içeriğe iki yeni renk daha ekliyoruz.

Dikkatinizi çekmiştir, adını ve sayfalarındaki disiplin başlıklarını Alfred Hitchcock’un filmlerinin Türkçe isimlerinden alan dergimiz, bu özelliğiyle de dünyada bir ‘ilk’i gerçekleştiriyor. Örneğin filmlere yıldız verdiğimiz sayfamız “Kapri Yıldızı” adını taşıyor. En sevdiğimiz klasikler “Aşkdan Da Üstün” sayfamızda inceleniyor... Tek tek baktığınızda Hitchcock filmleriyle sayfalarımızın disiplin başlıklarının çok eğlenceli bir şekilde bağdaştığını görebilirsiniz. Bilen zaten dört yıldır biliyor, şu ana kadar fark etmemiş olabilecek okurlarımıza bir hatırlatma yapmak istedik sadece...

Yeni sayfalarımız ise, başlıkta da gördüğünüz gibi Hitchcock’un

1969 yapımı “Topaz” ve 1972 yapımı “Frenzy” filmlerinin adını alıyor. TDK’ya göre ‘alüminyum silikası ve florinden oluşan, kahverengi veya soluk sarı renkte değerli taş’ anlamına gelen “Topaz”da 15 günde bir ‘belgesel sinema’yı ele alacağız. Bazen kahverengi ve soluk sarı renkleriyle geçmişin aynası olarak karşımıza çıkan ve gerçekten sinemanın en değerli ayağını oluşturan belgesel sinemaya sanırız “Topaz” ismi çok yakıştı. Kaan Karsan’ın hazırlayacağı bu sayfayı iki haftada bir merakla ve zevkle okuyacağımız kesin.

“Cinnet” ise, adı üzerinde, sinemaseverlere ‘cinnet’ yaşatan bir olguyu; ‘sansür’ü ele alıyor. Yaratıcısının üzerinde uzun süre düşünerek ortaya çıkardığı sanat eserlerinin ‘siyasi’, ‘dini’ yahut ‘cinsel’ herhangi bir gerekçeyle kesilip biçilerek tanınmaz hale getirilmesi, sinemaseverlerle alay eder gibi (sigara, cinsel organlar, vs.) üzerine mozaik atılması yahut eserin tümünden yasaklanması şeklinde tezahür eden davranış, olsa olsa ‘cinnet’ yani ‘delilik’ tanımlamasını hak ediyor. Bugün ülkemizde paralı-parasız herhangi bir TV’den film izlemenin sansür sebebiyle imkansız hale geldiğini düşünürsek, başta bahsettiğimiz ‘sanata, kültüre, bilime ne yazık ki şark zihniyetini ele veren müstehzi bir küstahlık’la yaklaşım tanımı, daha iyi yerine oturuyor.

Okan Arpaç’ın 15 günde bir hazırlayacağı “Cinnet” sayfalarında, işte bu akıl almaz sansür uygulamaları hatırlatılacak. Bazen sinemalarda yasaklanan, kesilen bir filmin hikayesini, bazen de geçmişte televizyonda gösterilirken yapılan akıl almaz uygulamaları kaleme alacak yazarımız. Merakla, gülümseyerek, bazen de ‘öfkeyle’ okuyacağımıza eminiz.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, EBRU ÇELİKTUĞ, CAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, ESİN KÜÇÜKTEPEPINAR, ERMAN ATA UNCU, MURAT ERŞAHİN, ŞENAY AYDEMİR, S. KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Sona Doğru (All Is Lost);
Hayatboyu; Su Ve Ateş; Sevgi Taşı.

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

16 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Suna Yıldızoğlu'na ayırıyor köşesini.
Neden olduğunu ne siz sorun ne de biz söyleyelim!

18 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Tennessee Williams uyarlaması: "İguana Geceleri"
(The Night Of The Iguana)... Tunca Arslan imzasıyla.

20 İTİRAF EDİYORUM

Esin Küçüktepepınar, "Mavi En Sıcak Renktir" in (La Vie
D'Adèle) kızlarıyla yaptığı söyleşiyle huzurlarınızda...

22 ESRAR PERDESİ

Erman Ata Uncu, 1960'lardan bu yana yıkılmadan yoluna
devam eden 'zümrüdüanka' Cher'in hayatına göz atıyor...

28 GİZLİ AJAN

'Festival gözdesi' Hou Hsiao-Hsien'den küçük bir başyapıt:
"Café Lumière" (Kôhî Jikô)... Murat Erşahin imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Trans (Trance); Lanet (Sinister).

34 GENÇ VE MASUM

Halil Altındere'nin klip ve video sanatı arası çalışması:
"Harikalar Diyarı"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

SONA DOĞRU

★★★★★

ORJİNAL ADI All Is Lost

YÖNETMEN J.C. Chandor

OYUNCU Robert Redford

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Chantier Films

**J.C. CHANDOR,
ROBERT REDFORD'LA
BİRLİKTE ALDIĞI YOLDA
'YÜKSEK' TONLARA
ÇIKARMİYOR FİLMİNİ.
KARAKTERİ DİRENİŞİYLE
KAHRAMANLAŞTIRIYOR,
ANCAK KUSURSUZ
HALE GETİRMİYOR.**

ERNEST HEMINGWAY'İN "YAŞLI ADAM VE DENİZ"İNDE (THE OLD MAN AND THE SEA), İHTİYAR BALIKÇININ DEVAŞA KILIÇ BALIĞIYLA YAŞADIĞI UZUN MÜCADELEYİ OKUDUĞUMUZDA, İNSANOĞLUNUN 'BİREYSEL DİRENİŞ' KONUSUNDAKİ AZMİNİ

ayakta alkışlamış, pes etmenin getirip götürcekleri üzerine epeyce kafa yormuştuk. John Sturges'ın 1958 yapımı uyarlamasında, Spencer Tracy'nin tek kişilik direnişini de aynı bakışla taçlandırmıştık. Şimdiyse "Sona Doğru"da (All Is Lost) benzer bir direniş hikayesini Robert Redford'la birlikte yaşıyoruz, "Oyunun Sonu"nun (Margin Call) genç senarist-yönetmeni J.C. Chandor'ın da hassas dokunuşları eşliğinde.

Benzerine pek az rastladığımız 'tek kişilik filmler'den biri "Sona Doğru", esin kaynağı olan Hemingway romanında olduğu gibi. Teknesiyle Hint Okyanusu'nda yaşam mücadelesi veren 'adamımız' var hikayenin başrolünde. Bir yük gemisinden düşen başıboş bir konteynerin teknesine çarpmasıyla start alan bu mücadele, onu 'doğal akış'tan bir an bile koparmayan bir serüvene yönlendiriyor. Doğaya direnmiyor aslında yaşlı adamımız, doğayla birlikte hareket ederek kurtulmanın planlarını yapıyor. Aklını ve fiziksel dayanıklılığını kullanarak direniyor, 'sona doğru' gittiğini biliyor ama bunu geciktirmek için sınırlarını zorluyor. Mesele de bu aslında: Sınırları zorlamak. 'İnadına yaşamak' istiyor, onu köşeye sıkıştıran 'ölüm'le satranç masasına oturuyor ve bir noktada yırtacağını düşünüyor, 'umut' yüzünü pek göstermese de.

Kısa bir süreliğine taktığı şapkaıyla, esinlendiği Hemingway romanındaki ihtiyar adama selamlarını gönderen adamımız, teknenin batmasıyla cankurtaran botuna geçtikten sonra daha da zorlanıyor. Ama J.C. Chandor, Robert Redford'la birlikte aldığı yolda 'yüksek' tonlara çıkarmıyor filmini, her ne olursa olsun. Karakteri direnişiyle kahramanlaştırıyor, ancak onu benzer kurtuluş hikayelerindeki gibi kusursuzlaştırmıyor. 'Kahraman' kavramını düşünsel bir boyutta hissettiriyor, karakterin

direnebileceğini işaret ediyor. Mevzisini koruyabilen birey, bir noktada kendini kurtarabilir diye düşünüyor belli. Haksız da değil!

“Sona Doğru”, 100 dakikayı aşkın süresi boyunca ‘durmak’ eyleminin içinde sıkışıp kaldığı için, seyirciye bolca düşünme fırsatı da tanıyor. Adamımızın durabildiği her an, bize biraz daha zaman tanıyor, büyük resme bakabilmenin kapılarını açıyor. Hayatlarımızdaki mücadele alanlarını hatırlatıyor ve o alanlarda ne kadar direnebildiğimizi. Çoğunda boynumuzu eğip köşemize çekildiğimiz gerçeğiyle yüzleşiyoruz böylece, direnişi daim kılamadığımız gerçeğiyle. Filmdeki karakterse ‘final cümlesi’ni duymadan yıkılmıyor, elindeki sınırlı imkanlarla ayakta kalıyor, kalmaya çalışıyor en azından. Akışa hükmetmeye çalışmıyor, kendini akışa bırakıyor ama ufak manipülasyonlarla zaman kazanıyor. Hayatı ‘ot’ gibi yaşayıp çaresizce yağmur yağmasını bekleyenlerin zavallılığının aksine, yağmurun gelişine kadarki zamanı direnerek değerlendiriyor adamımız.

Bu zorlu çalışmayı bir J.C. Chandor filmi olduğu kadar bir Robert Redford filmi olarak da görmek lazım. Baştan sona tek başına sürüklediği, bir an bile yılıp vazgeçmediği filmde, alabildiğine zorlu koşullarla mücadele eden Redford, 77 yaşında kendini soktuğu hallerle aktörlüğün kitabına yeni bir bölüm ekliyor adeta. İhtiyar adamla denizin mücadelesini ete kemiğe büründüren performansıyla ‘insanlaştırıyor’ bizi, tüm bu mekanik saçmalıkların göbeğinde. Hayatının her döneminde otoriteye direnmiş olan aktör, belki de bütün bunları “Sona Doğru”da özetliyor, ‘hayatının filmi’nde oynuyor. Kendisine eşlik eden okyanus ise ‘karşı konulamaz’ gibi görünse de, bireysel direnişin onu bir noktada kırabileceğini hissettiriyor bize. ‘Büyük’ olan hep büyük kalıyor belki, ama ‘küçük’ olanın büyümesi için ‘direniş ruhu’nun gerektiğini görüyoruz bu hikayede. Direnişi bıraktığımızda bir ‘mezar taşı’ndan öte bir anlam ifade etmeyeceğimiz gerçeği geliyor yapıyor yakamıza.

Sonuç olarak, minik bir noktadan hareketle devasa bir insanlık portresi çiziyor “Sona Doğru”. Ekleyip çıkarmadan, olduğu gibi gösterdiği bu resim, bizi tutup acımasızca sarsıyor, içimizi dışımıza çıkarıyor. ‘Okyanusta bir damla’ olmanın aynasına dönüşüyor, dönüştürüyor giderek...

Hem teknede hem de cankurtaran botundaki sanat yönetimi kusursuz, abartıya yer yok bu çalışmada.

Hikayenin gerektirdiği bazı tekrarlar, ‘sinema duygusu’nu zedeler gibi duruyor ama dert değil!

çaresizliğini törpülemiyor. Adamımızı silikleştiren okyanusun gücünü hiçbir zaman küçümsemiyor, tıpkı Hemingway’in kılıç balığına yüklediği anlamda olduğu gibi. ‘Orantısız güç’le karşı karşıya kalan adamımız, onunla mücadele edebilmek için elinden geleni yapıyor, ama çaresizliği baki kalıyor. Kendisini sadece dışarıdan gelecek bir destekle kurtarabileceğini biliyor; ölüme doğru yolculuğunu olabildiğince uzatmaktan başka bir amacı yok. Telsizinin bozuk olmasının da bu duruma etkisi büyük tabii; yardım çağrısı yapabileceği herhangi bir enstrümanı da yok karakterin.

J.C. Chandor, “Oyunun Sonu”nda gösterdiği beceriyi bir üst katmana taşıyor “Sona Doğru”yla. Tıpkı ilk filmindeki gibi hikayeyi büyütme için ekstra bir çaba harcamıyor, neredeyse bir belgesel atmosferinde yürütüyor gemisini. ‘Doğada tek başına’ motifinin barındırdığı bireysel direnişi öne çıkarırken, bunun metaforik yanını da aklımıza düşürüyor. Bizi adeta ‘görünmez’ kılan, gördüğü her yerde ezip geçmeye çalışan, sindirmekten başka bir motivasyona sahip olmayan ‘otorite’nin karşısında ezilip büzülen bireyin çaresizliğini hatırlatıyor bize bu durum. ‘Karşı saldırı’ şansı olmayan bireyin sadece ‘yerini korumak’ için

BAŞTAN SONA TEK BAŞINA SÜRÜKLEDİĞİ, BİR AN BİLE YILMADIĞI FİLMDE, ALABİLDİĞİNE ZORLU KOŞULLARLA MÜCADELE EDEN ROBERT REDFORD, AKTÖRLÜĞÜN KİTABINA YENİ BÖLÜM EKLİYOR.

Sevişerek Büyümek

Mavi

En Sıcak Renktir

Hayatboyu
Tuncel Kurtiz
Breaking Bad
Alejandro Jodorowsky

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Altyazı

Kasım Sayısı Bayilerde

HAYATBOYU

YÖNETMEN Aslı Özge

UYUNCULAR Defne Halman,

Hakan Çimenser, Gizem Akman,

Onur Dikmen, Süreyya Güzel,

Haktan Pak, Sinem Öcalır,

Canan Öztürk

YAPIM 2013 Türkiye-Almanya

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM M3 (Bulut Film)

ASLI ÖZGE
“KÖPRÜDEKİLER”İN
ARDINDAN İKİNCİ
UZUN METRAJLI FİLMİ
“HAYATBOYU”NDA
EVLİ BİR ÇİFTİN
ÇIKMAZA GİREN
EVLİLİKLERİNİ MERCEK
ALTINA ALIYOR.

EVLİLİK KURUMU ÜZERİNE ÇOK ŞEY YAZILIP SÖYLENDİ. İKİ KİŞİNİN BİR ÖMÜR BOYU AYNI YASTIĞA BAŞ KOYMAK suretiyle, hastalıkta-sağlıkta, iyi günde-kötü günde birbirlerine destek olacaklarına dair ettikleri yeminler romantik gerçekten. Ama işler hiç de yolunda gitmeyebiliyor. Kimine göre aşkın ömrü üç yıl; kimileriye ister biyolojik olsun ister feromonlar yüzünden ister insan ruhunun belirsizliği yüzünden bir çiftin mutlak surette kopma noktasına geleceğini iddia ediyor. Eğer zaman içinde çiftler birbirlerine olan aşklarını bir tür yoldaşlığa dönüştürebilirlerse uzun yıllar birlikte kalabiliyorlar. Tabii ilişkinin olmazsa olmazı cinselliği bir kenara atmadan! Gene de evliliğin insan doğasına aykırı bir burjuva geleneği olduğunu da unutmamalı. Sözleşmeye bağlanan bir ilişki samimiyetini ne kadar koruyabilir?

Aslı Özge “Köprüdekiler”in ardından ikinci uzun metrajlı filmi “Hayatboyu”nda evli bir çiftin çıkmaza giren evliliklerini mercek altına alıyor. Kahramanlarımız Ela (Defne Halman) ve Can (Hakan Çimenser) orta yaşlarını bir miktar geride bırakmış, üniversitede okuyan bir kızları olan üst sınıfa ait bir karı-koca. Filmin hemen ilk dakikalarındaki sevişme sahnesinden anladığımız kadarıyla aralarındaki ilişki sıcaklığını yitirmiş; diyalog kurmakta zorlanıyorlar ve ayrılık çanları çoktan çalmaya başlamış.

Ela bir sanatçı ve kavramsal işler yapıyor. Can ise ünlü bir mimar. Can’ın kendi tasarımı müstakil bir evde yaşıyorlar. Sade, minimalist dekorasyona sahip ev onları, mahalleliyi sokağa döken şiddetteki depremi hissettirmeyecek derecede koruyor. Ev, evlilik, güvenlik, yaşamın kaosunda bir süre işe yarayabilir. Ama başlayan her şey biter de. Ela ve Can’ın sık ve steril yaşantılarında başka bir kadının varlığı kendini hissettirip Ela’yı şüphe sarmalına sokunca işin

işine dedektiflik yapma dürtüsü de giriyor tabii. Merak Ela’yı kocasının telefon konuşmalarını dinletecek kadar kemiriyor ve sezgileri onu haksız çıkarmıyor. Bu noktadan sonra da Ela ile Can’ın kopuşu hızlanıyor doğal olarak. Hakan Çimenser’in soğuk, bencil ve zaman zaman küstah ve şımarık (Ankara’ya kızlarını ziyaret ederken verdikleri yemek molasında garsona üstten bakışı örneğin), doğal olarak da son derece antipatik bir karaktere dönüştürdüğü Can ise Ela’yla olan mesafesini iyice artırıyor.

Aslı Özge senaryosunu da kaleme aldığı “Hayatboyu”nda titiz ve incelikli bir sinema dili kuruyor. Hangi sosyal sınıfa ait olursa olsun evlilik kurumunun getirdiği dertlerin evrenselliğini yakalamayı başaran Özge, şüphesiz hemcinslerinin yanında duruyor ve onların zaafalarını da gösteriyor. Ela’nın ticari

kaygı duymadan sanat üretmesi, işlerinin satılmıyor oluşunun onu yolundan döndürmemesi; onun hayattaki duruşunu, tavrını sergiliyor sergilemesine ama finaldeki seçimi insanın boğazında düğümlenme yaratmıyor değil!

Filmin yükünü sırtlayan ise şüphesiz Ela'yı canlandıran Defne Halman. Uzun yıllar yurtdışında yaşayan Halman'ın dönüşü gerçekten 'muhteşem' oldu. Ela'nın film boyunca yaşadığı her duyguyu Halman'ın yüzünde, ellerinde, klişe tabirle bir oyuncunun en güçlü enstrümanı olan tüm bedeninde görüp hissedebiliyoruz. Zamanın acımasız etkilerini gençliğini geride bırakıp artık aşkı da yitirirken çok daha fazla hissedilen Ela'nın endişesi, anksiyetesi ve kırılğanlığına kayıtsız kalmak çok zor.

"Hayatboyu"nun diyalogları ekonomik kullanmasının ve sessiz ama derinden işleyen bir film oluşunun 'yük'ünü Halman rahatlıkla omuzluyor. Nurgül Yeşilçay, geçtiğimiz günlerde bir televizyon programında usta yönetmen Leos Carax'nın çektiği "Kutsal Motorlar"da (Holy Motors) önce kendisine teklif edilen (sonradan Eva Mendes'in canlandığı) rolü kabul etmeyip anadan üryan bir adamla aynı karede yer almadığı için haline şükrededursun, burada Defne Halman'ın çıplaklık gerektiren sahnelerdeki cesur oyunculuğu ayrıca övgüyü hak ediyor...

Emre Erkmen'in İstanbul Film Festivali'nde ödüllendirilen görüntüleri filmin her karesini hafızalara naksediyor.

Ela ve Can'ın arkadaşlarının profesyonel oyuncuların seçilmemesi...

**FİLMİN YÜKÜNÜ
SIRTLAYAN ŞÜPHE SİZ
ELA'YI CANLANDIRAN
DEFNE HALMAN.
UZUN YILLAR
YURTDIŞINDA
YAŞAYAN HALMAN'IN
DÖNÜŞÜ GERÇEKTEN
'MUHTEŞEM' OLDU.**

SU VE ATEŞ

YÖNETMEN Özcan Deniz

UYUNCULAR Özcan Deniz,

Yasemin Allen, Pelin Akil,

Burçin Birben, Doğa Bekleriz,

Yusuf Akgün, Açıya Elmas

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM UIP

(Avşar Film – DnZ Film)

ÖZCAN DENİZ VERDİĞİ BİR RÖPORTAJINDA “ÖNYARGILARI OLAN BİR ÜLKENİN SANATÇILARIYIZ. BUNLARI AŞMAK KOLAY DEĞİL AMA BEN KENDİMİ İSPAT ZAMANLARIMI GEÇTİĞİMİ DÜŞÜNÜYORUM” ŞEKLİNDE KONUŞMUŞ. Evet, özellikle de Mahsun Kırmızıgül’le beraber film yönetmenliğine ‘türkücü’lükten geçtikleri için belli bir kesim tarafından bir türlü kabul görememekten dolayı ikisi de sürekli şikayetçiler. Oysa ben bizzat biliyorum ki; ikisi de ilk filmlerinden önce bile sinemaya çok meraklı olup, sürekli film izleyen ve hayaller kuran insanlardı...

Açıkçası önyargı dediğimiz şeyin her iki isim için de ikinci filmlerini vizyona çıkardıklarından itibaren ortadan kalktığını düşünüyorum. Üçüncü filmlerinden sonra bile hâlâ bazılarında böyle bir ‘önyargı’ varsa da yuh artık! Ama hem Kırmızıgül’ün hem de Deniz’in anlamakta zorlandığı şey, bu saatten sonra filmlerine getirilen eleştirilerin önyargıyla değil, bizzatihi sinemalarına, filmleri yoluyla meselelere bakışlarına getiriliyor olması.

İkisi de yüksek seyirci sayılarıyla yetinmeyen, eleştirmenlerden ve hiç hedef kitlesinde olmayan insanlardan da yüksek onaylar beklemekteler. Karakterlerine ve hikayelerine bakışlarındaki sığılığı biraz hatırlatınca ne kadar çok para harcadıklarını, New York’larda, Londra’larda kiraladıkları yabancı ekiplerle nasıl çalıştıklarını, müzikleri için yabancı orkestralar tutarak nasıl da uğraştıklarını filan anlatıyorlar ve sinirleniyorlar... Ama bütün bu söylediklerinin sadece para ile ilgili olduğunu, hâlâ sinema konuşmadıklarını anlayamıyorlar. Kesilen bilet sayısını, filme giden insanların ne kadar da ‘milyonlar’ olduklarını anlatıyorlar... Sonra yine ‘önyargı’ya yaslanıp, hep eskiden türkücü oldukları için böyle olduğuna sığınıyorlar. Sanki türkü söylemek ayıp bir şeymiş gibi! Sanki hep başyapıtlar çekiyorlarmış

gibi...

Özcan Deniz’in ilk filmi, romantik komedi “Ya Sonra” tam anlamıyla bu ülke topraklarına ait olan bir erkek bakışı içeriyordu. Bir Güney Kore filminin yeniden çevrimi olan “Evim Sensin”, orijinal senaryoyu yeterli bulmayıp daha da arabeskleştiren, ama bir yandan da Batılı görünmeye çalışan melez bir film olup çıkmıştı.

Üçüncü film “Su Ve Ateş”te de aynı “Asmalı Konak”vari arada kalmışlık var ziyadesiyle. Deniz’in sinemadaki tavrı, seyircinin duygularını sürekli manipüle edecek yüksek volümlü ‘damar’ müziklerle birlikte aşırı göstermeci ve gerektiğinde de duygu sömürüsüne dalmaktan hiç çekinmeyen senaryolarla şekilleniyor.

Onun filmlerindeki erkekler gerektiği zaman kendince duygusallaşabilen, ama genelde sert, aşırı korumacı ve aslında edilgen kadınlardan

ÖZCAN DENİZ’İN FİLMİ
“SU VE ATEŞ” 80’Lİ
YILLARIN ARABESK
MELODRAMLARININ
İZİNDEN GİDİYOR VE
BİRAZ DA İÇİNDE DANS
OLMAYAN BOLLYWOOD
MELODRAMLARINI
ANDIRIYOR.

hoşlanan (onlara yavrum diye hitap eden!), dişleri ve yumrukları her zaman sıkılı adamlardan oluşmakta...

Bu sefer kan davası yüzünden Londra'ya saklanmaya giden Haşmet daha yolda aşkla tanışıyor. Bu aşkı yine "Evim Sensin"deki gibi çocukumsu bir bebek kadına karşı duyuyor. Oysa düşman ailenin kaba saba konuşan ve kıskanç, hasis (bir de bebek veremeyen) kızıyla evlenmek zorundadır!

Haşmet filmde kendi elleriyle iki cinayet işliyor ama bunun bir önemi yok, yine de o Türk kadını için ideal bir erkek! Daha ikinci sahnede ağır çekimle (ve evet yine malum bölgeye yapılan zoom'la) giriyor çerçeveye ve kızı hemen aşk sarhoşu yapıveriyor... Yağmur şöyle söylüyor ona yatakta yanında yatarken: "Gözlerin uçurum gibi, düşmeye korkuyorum, bana cenneti ya da

cehennemi verecek gibiler..." Tabancasız gezmeyen Haşmet'in karşılığı da bir acayip: "Ben bir toz zerresiyim" diye başlayıp anında bir şiir çıkartıyor oracıkta...

Filmin bütün duyguları abartılı bir göstermecilik barındırıyor, mezarlıkta gerçekleşen doğumdan tutun, iki düşman ailenin karşılıklı silah çektiği sahneye kadar... Finaldeki Yılmaz Güney özentiliği ise bu çorbaya son tutam baharatı da ekliyor...

Sinemadan ağlamakla gülmek dışında bir şey beklemeyen seyirciye servis edilen pahalı bir çorba...

Yasemin Allen'in çok iyi performans verdiğini söyleyemeyiz ama sinemamız için farklı bir yüz yine de...

İnandırıcı olmayan tesadüfler ve gerçekçi olmayan diyaloglar...

**FILMIN BÜTÜN
DUYGULARI ABARTILI
BİR 'GÖSTERMECİLİK'
BARINDIRIYOR,
MEZARLIKTAKİ
DOĞUMDAN İKİ
DÜŞMAN AİLENİN
SİLAH ÇEKTİKLERİ
SAHNEYE KADAR...**

SEVGİ TAŞI

YÖNETMEN Ahmet Hoşsöyler

OYUNCULAR Gökhan Mumcu,

Zelal Dere, Mehmet Ulay, Suat Ergin

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Özen Film

(Sihirli Film Production)

**FARKLILIKLARI ONLARCA KEZ
TEKRARLAYARAK ONA
HAKKIYLA VURGU YAPILMIŞ
OLMUYOR, EN BAŞTA
SÖYLENMESİ GEREKEN ŞEY BU.**

ESAS OĞLANIN BABASININ BU AŞKA İTİRAZI VARDIR. "DİYARBAKIR'DA DA YAŞANIR MI" DİYE SORAR. BUNU duyan arkadaşı, ki kendisi aynı zamanda şehri çok seven bir emniyet müdürüdür, onu alıp gezdirmeye karar verir. Ulu Cami önünde çay içerler, Suriçi'nde yürürler, bir bahçede uzun hava söyleyenlere kulak kabartırlar. Kent turu tamamlanır. Endişeyle bekleyen hane halkı baba eve neşeyle dönünce şaşırır. "Bakin bugün ne öğrendim" der, kapıdan girerken tuttuğu mendille, "Lorke lorke"...

Diyarbakır'ın da güzel bir şehir olduğu tezinin böyle kestirme bir turistik gezi ve lorke ile geçirilmesi şu yüzden dikkate değer, çünkü "Sevgi Taşı" nihayetinde bunu anlatmaya çalışıyor. Diyarbakırlı Dicle, kimsesiz çocuklar için çalışmaktan yolda gördüğü insanlara yardım etmeye, kendini şehrine adanmış bir genç kadındır. Eskişehirli doktor Hakan'la yine birine yardım edip hastaneye götürdüğünde tanışır. Bu arada iki abisi define peşinde koşup filmin komedi unsurunu tamamlamaya çalışır, kardeşi

Mehmet de annesinden efsanesini dinlediği sevgi taşını arayarak filme masalsi bir hava katar. Farklılık kelimesinin onlarca kez kullanıldığı filmde kavuşamayan bir adet (milliyetleri özellikle vurgulanmayan) Hristiyan-Müslüman aşkı da mevcuttur. Dicle ile Hakan âşık olur da kültürler arası farklılık nasıl aşılacaktır?

Kendisini Anadolu halkına adayan doktor Hakan'ın nedense sürekli Dicle'nin başkaları için çalışmasından rahatsız olması ve "Biraz da bize ayır" kaptisleri yapması, "Sevgi Taşı"ndaki romantizmin en anlaşılabilir yanı.

Farklılıkları onlarca kez tekrarlayarak ona hakıyla vurgu yapılmış olmuyor, en başta söylenecek olan bu. Kötü bir diziden fırlamış gibi duran 'ayrı dünyaların insanları'nın aşkından bir toplumsal meram beklemek de boşuna.

"Diyarbakır'da da yaşanır mı" seviyesindeki insanlar için film hakikaten bir şey söylüyor aslında.

Ama bu yüzeyselliğin onları bile ikna etmesi zor.

HAYATBOYU

SEVGİ TAŞI

SONA DOĞRU

SU VE ATEŞ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
HAYATBOYU		★★	★★★★	★★	★★	★★★★	
SEVGİ TAŞI			★		★		
SONA DOĞRU	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★★		
SU VE ATEŞ	★★	★★		★	★★	★★	
ARADA KALAN					★★★★		★★★★
AŞK AĞLATIR					★		
AZİZ AYŞE		★★	★★	★★	★★		
BAŞKA SÖZE GEREK YOK				★★★★	★★★★		
BEHZAT Ç. ANKARA YANIYOR...	★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	★★
BENİM DÜNYAM	★★★★	★★★★		★	★	★★	
CARRIE: GÜNAH TOHUMU	★★	★★★★		★★	★★		★
FRANCES HA				★★★★★	★★★★		★★★★
HÜKÜMET KADIN 2	★	★		★	★	★★	
KAHRAMAN İKİLİ				★★			
KAPTAN PHILLIPS	★★★★	★★★★		★★★★	★★		★
LAST VEGAS	★★	★★		★★★★	★★		★★
MAVİ EN SICAK RENKTİR				★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
ONUR SAVAŞI	★★★★★		★★★★	★★★★★	★★★★★		
SEN AYDINLATIRSIN GECEYİ				★★★★	★★★★	★★★★★	
ŞEVKAT YERİMDAR: O ELİNİ İNDİR!					★★		
THOR: KARANLIK DÜNYA	★★	★★★★		★★	★★	★★	★★
UZAY OYUNLARI	★★★★			★★★★	★★	★	★★
ÜÇ YOL			★★		★	★★	
LANET	★★	★★★★		★★	★★★★		★★★★
TRANS				★★★★	★★★★		★★

SUNA YILDIZOĞLU'NU ANIMSAMADAN OLMAZ!

“Su Ve Ateş”in dikkat çeken oyuncusu **Yasemin Allen’in, Suna Yıldızıoğlu’nun kızı** olduğunu duymayan kalmamıştır. 1996’da SİYAD Ödülü alan Yıldızıoğlu’nu, kızının ‘ışıldadığı’ bir haftada Kemal Sunal’lı **“Gol Kralı”** ve **“Tarzan Rıfkı”**yla anımsamadan geçmeyelim istedik.

HAFTANIN YENİ FİLMLERİNDEN “SU VE ATEŞ”TE BAŞROLÜ ÖZCAN DENİZ’LE PAYLAŞAN YASEMİN ALLEN, GEREK OYUNCULUĞU, GEREKSE FİZİKİ ÖZELLİKLERİYLE DAHA ŞİMDİDEN KENDİSİNDEN epeyce söz ettirmeyi başardı. Filmi henüz görmedim, bu nedenle genç oyuncu hakkında şimdilik kişisel notlar düşemiyorum ama belli ki sinemamız en azından yeni ve parlak bir ‘yüz’ kazandı. İnternette küçük bir tur attım, Yasemin Allen bazı televizyon dizilerinde rol almış, hiçbiri hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bu konuda da söyleyecek bir şeyim yok. Öte yandan, sanırım artık duymayan kalmamıştır, Yasemin Allen’in Suna Yıldızıoğlu’nun kızı olduğunu da bir iki gün önce öğrendim. Bundan hareketle, kızının ‘ışıldadığı’ bir haftada ben de Suna Yıldızıoğlu’nun kulaklarını çınlatmak, hakkında bir şeyler yazmak istedim.

1970’li yıllarda, kısa sürede ‘bizden biri’ olan, biri Fransız diğeri İngiliz çok güzel iki kadın, gazete sayfalarında ve gönülllerimizde taht kurmuştu. 1952 doğumlu Fransız şarkıcı, Eurovision sayesinde ünlenen, kırık-tatlı Türkçesiyle TRT ekranında ve radyoda sık sık “Neşeli Gençlerimiz Biz” diyen Anne-Marie David ile 1955 doğumlu İngiliz oyuncu-şarkıcı Suna Yıldızıoğlu (Sonja Eddy) doğrusu hayatımıza renklilik getirmişlerdi. David, şimdi nerededir, neler yapıyordu bilmiyorum, dilerim sağlığı sıhhati yerindedir. Suna Yıldızıoğlu ise galiba Avustralya’da iş hayatına atılmış, keyfi yerindeymiş.

Doğrusunu söylemek gerekirse, televizyon dizileri dışında 32 sinema filminde rol alan Suna Yıldızıoğlu’nu hiçbir zaman filme damga vuran bir oyuncu olarak tanıyamadık. Biket İlhan’ın “Sokaktaki Adam”ıyla 1996’da SİYAD Ödülleri’nde ‘en iyi kadın oyuncu’

seçilmesi dışında kayda değer ödülü olmayan, salonların önünde uzun kuyrukların oluştuğu Ümit Efekan filmi “Kürtaj” (1981) dışında fazla sansasyonel filmi bulunmayan ama “Tosun Paşa”dan “Bir Adam Yaratmak”a, “Ömrümün Tek Gecesi”nden “Yıkılmayan Adam”a dek pek çok yapımda ‘kendini belli eden’ Yıldızıoğlu, benim zihnimde öncelikle ve her nedense filmografisinin pek de başarılı olamayan iki halkasıyla, iki Kemal Sunal filmi “Gol Kralı” ve “Tarzan Rıfkı”yla yer etmiş durumda. Saygılarımızı sunarak, kısaca anımsayalım...

Aziz Nesin’in aynı adlı romanından uyarlanan, Kartal Tibet imzalı, başrolleri Kemal Sunal ve Suna Yıldızıoğlu’nun paylaştıkları “Gol Kralı”nda (1980) saf ve temiz yürekli delikanlı, futbol hastası kıza âşık olunca futbol oynamaktan başka çare bulamaz ve sahaya çıkar.

Kemal Sunal, filmde varlıklı bir ailenin yurt dışında eğitim görmüş oğlu, Sait Sarioğlu’nu canlandırır. Gözleri aşırı derecede bozuktur. Sevim Ferferik (Suna Yıldızıoğlu) ise bir futbolcunun sevgilisidir ve ondan hamile kalmıştır. Koyu Fenerbahçe taraftarı kadın, Sait’i kumpasa getirip evlenmek ister. Sevim’i temiz duygularla seven, başına geleceklerden habersiz olan Sait, gözlerini tedavi ettirir ve nişanlısının gözüne girmek için futbolcu olmaya karar verir. Yabancı bir teknik direktörden futbol dersleri aldıktan sonra, birden ünlü bir golcü olur. Golleri önce Fenerbahçe, sonra da Beşiktaş için atacaktır. Fenerbahçe tarihinin unutulmaz kalecilerinden Yavuz Şimşek de Suna Yıldızıoğlu’nun kötü niyetli sevgilisini canlandırmaktadır “Gol Kralı”nda. Film iyi değildir ama Yıldızıoğlu’nun güzelliğine de diyecek yoktur.

Natuk Baytan imzalı “Tarzan Rıfkı”

(1986) ise Yadigar Ejder, Baykal Kent, Hayri Caner, Dinçer Çekmez, Sadettin Erbil gibi oyuncularını da karşımıza çıkartarak, ormanda yaşayan, kendisini Tarzan zanneden Rıfkı’nın maceralarını anlatır. Bir yanlış anlama sonucu, yakasına kırmızı karanfil takıp kendisiyle evlenmek isteyen kızla buluşmaya gittiğinde, yakasına yine kırmızı karanfil takacak olan Manyak Rıfat adlı bir katille karıştırılır. Çetenin başı Abdullah (Sadettin Erbil), sağ kolu Zeki (Dinçer Çekmez), bu yarı akıllı ve başlarına bela olan adamdan kurtulmak için binbir yol denerler. Rıfkı, Abdullah’ın sevgilisi Melahat’ı (Suna Yıldızıoğlu) evleneceği, kendisine hayran olan kız sanmaktadır. Çete, Rıfkı’yı bertaraf etmek için her şeyi dener ama her seferinde kendi kazdıkları kuyuya düşerler. En sonunda Rıfkı, Melahat’la nişanlanırken, “Tarzan gibi nişanlanacam” der. Melahat, Jane kılığındadır. Abdullah ve adamları da Afrika kabilesinin üyeleri yamyamlar kılığında gelirler nişana.

Günün birinde Suna Yıldızıoğlu’nu kızıyla aynı filmde görmek dileğiyle...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

İGUANA GECELERİ

Alabildiğine uçlarda olmalarına rağmen **esrarengiz bir gerçeklik** boyutu da taşıyan tüm karakterleri, bireyin yalnızlığı ve ‘ötekine’ ihtiyaç duyması üzerinden etüt edip sıraya dizen **John Huston**, tıpkı “Uygunsuzlar”dakine benzer bir atmosfer kurar, **1964 yapımı** “İguana Geceleri”nde (**The Night Of The Iguana**). Tanrıyla arayı bozmuş, yarı delirmiş haldeki **bir rahip eskisi ile bir otobüs-bir otel dolusu kadının** öyküsü, benzersiz bir ‘John Huston ayrıcalığı’ olarak 50 yılı geride bırakmıştır.

BİR JOHN HUSTON FİLMİ, YANİ AMERİKAN SİNEMASININ EN KARİZMATİK VE ASLA ‘BOŞ ŞEYLERLE’ UĞRAŞMAMIŞ USTALARINDAN BİRİNİN ELİNDEN ÇIKAN DÖRT DÖRTLÜK BİR İŞ OLARAK, İTİRAF ETMELİYİM Kİ HİÇ HAK ETMEDİĞİ HALDE BİRAZ GÖLGEDE KALMIŞ BİR FİLM DİR “İGUANA GECELERİ” (THE NIGHT OF THE IGUANA). ÇOĞU ELEŞTİRMECE “Malta Şahini” (The Maltese Falcon, 1941), “Altın Hazine” (The Treasure Of Sierra Madre, 1947), “Elmas Kaçakçıları” (The Asphalt Jungle, 1950), “Afrika Kraliçesi” (The African Queen, 1951), “Kırmızı Değirmen” (Moulin Rouge, 1953), “Deniz Ejderi” (Moby Dick, 1956), “Affedilmeyen” (The Unforgiven, 1960), “Uygunsuzlar” (Misfits, 1960), “Yanardağın Altında” (Under The Volcano, 1984), “Prizzilerin Onuru” (Prizzi’s Honor, 1985), “Ölümler” (The Dead, 1987) gibi Huston başyapıtlarından biraz uzakta tutulur...

Usta yönetmenin filmografisinde biraz üvey evlat muamelesi görür... ‘Bir dereceye kadar başarılı’ bulunur...

Elhak doğrudur, o devasa filmografisinde maceradan maceraya koşmuş John Huston açısından biraz durağan ve ‘aksiyonsuz’ kaçır “İguana Geceleri”.

Ayrıksı yanları boldur ve tıpkı ana karakteri Rahip Shannon gibi ‘zıvanadan çıkmış’ taraflarından da söz edilebilir ama neticede Huston’ın o hep iç gerilimli, çevresiyle sürekli çatışma halindeki

kahramanlarının neredeyse başlı başına bir antoloji oluşturacakları kadar da zengin bir galeri sunar seyirciye. Ve belki de tıpkı Rahip Shannon gibi, John Huston açısından da bir meydan okuma niteliği taşımaktadır.

Her şeyden önce, edebiyat uyarlamaları konusunda özel ve benzersiz bir yetenek sahibi olan John Huston, Tennessee Williams gibi alabildiğine zorlu bir kalemin eserini (sahne oyunu), tereyağından kıl çeker gibi sorunsuz biçimde aktarabilmiştir beyazperdeye. Williams’ın dünyasını yeniden yaratmış, o özgün dünyada kendi adımlarıyla yürümüştür.

Genç bir kıza yönelik uygunsuz ilgisi yüzünden dışlanıp mesleğini kaybeden, alcole boğulmuş ve yarı delirmiş haldeki rahip eskisi Shannon (Richard Burton), turizm endüstrisinin en berbat şirketlerinden birinin elemanı olarak tur rehberliği yapmaktadır ve kırık dökük otobüse Teksas’dan doldurduğu, ‘Bir otobüs dolusu adam yiyen köpekbalığı’ olarak tanımladığı bir grup yaşlı ve huysuz öğretmen kadınla Meksika-Puerto Vallarta gezisine çıkmıştır.

Kadınların lideri konumundaki ‘cadımsı’ Judith Fellowes ile aralarında ilk günden itibaren ‘kedi-köpek’ ilişkisi kurulur.

Zengin babası tarafından gezi boyunca Bayan Fellowes’e (Grayson

Hall) emanet edilmiş olan 17 yaşındaki genç ve uçarı kız Charlotte'un (Sue Lyon) Shannon'ın başına bela olup yatağa girmek için elinden geleni ardına koymaması işleri iyice karıştırır.

Şikayet edildiği için turizm şirketini oyalamak amacıyla otel değiştirip tüm grubu; eski dostu, kocası dört hafta önce ölmüş, yanında çalıştırdığı iki yağız delikanlıyla yattığını saklama gereği duymayan dul bayan Maxine Faulk'un (Ava Gardner) bakımsız otele yerleştiren Shannon, özellikle Charlotte'un her fırsatta 'ağzının içine düşmesiyle', kendine hâkim olamamaktan korkmakta, kendini zor tutmakta ve "Aşmakta olduğum sınır, akliselimin sınırı" diye mırıldanmaktadır.

Kıza "Genç ve tehlikelisin, bu sana, yok edilebilir adamı yok etme gücü veriyor" der. Söylemiş ama ruhunu kurtaramamıştır! Yemekleri, tuhaf bir Çinli aşçının 'pişirmedeği' otele, ceplerinde beş kuruş olmayan bir baba-kızın, dünyanın en yaşlı şairi ile evde kalmış narin kızının da (Deborah Kerr) davetsiz misafir olarak gelmesiyle, buhran, hararet ve kargaşa iyiden iyiye artar.

Alabildiğine uçlarda olmalarına rağmen esrarengiz bir gerçeklik boyutu da taşıyan tüm karakterleri, bireyin yalnızlığı ve 'ötekine' ihtiyacı duyması üzerinden etüt edip sıraya dizen John Huston, özellikle dört yıl öncesinde çekmiş olduğu "Uygunsuzlar" dakine (The Misfits) benzer

bir atmosfer kurar 1964 yapımı "İguana Geceleri"nde.

Amerikalıların görmeye bile dayanamadığı, Meksikalıların ise kuyruklarını bir yere bağlayıp hareketsiz kıldıktan ve iyice semirttikten sonra afiyetle yedikleri iguanalar gibi, birbirlerine oralarından buralarından bağlanmış karakterleri, hepsinin ortasında yer alan, Tanrı'yla bile arasını bozmuş olan bir adam aracılığıyla betimleyen ve baştan sona hesaplaşma şeklinde akıp giden, Shannon'un kırılan viski şişesinin parçaları üzerinde ayaklarını kanatarak bir aşağı bir yukarı yürütmesi gibi unutulmaz sahneler barındıran bir filmidir "İguana Geceleri".

Son derece sıra dışı bir yol öyküsü olarak başlar, insanı içine çeken bir otel öyküsü olarak gelişir ve şiirsel bir hüznle noktalanır.

Sinema tarihinin en büyük siyah-beyaz ustalarından biri olarak kabul edilen, 20 yıl sonra Huston'la "Yanardağın Altında" da da işbirliği yapan Meksikalı görüntü yönetmeni Gabriel Figueroa'nın öykünün dramatik gücünü doğrudan etkileyen çalışmasıyla, değeri 'aşktan da üstün' denilebilecek noktaya erişen "İguana Geceleri", ilk bakışta kendini ele vermez ama insanın yaşama bakışını değiştiren bir filmidir.

Ve kim ne derse desin, 50 yıl öncesinden bugünlere kalan, benzersiz bir 'John Huston ayrıcalığı'dır.

“TEK KAYGIMIZ ROLÜN HAKKINI VERMEKTİ!”

Yılın çok konuşulan filmi, Tunus asıllı Fransız yönetmen **Abdellatif Kechiche** imzalı “**Mavi En Sıcak Renktir**”in (La Vie D’Adèle) başrol oyuncularını **Adèle Exarchopoulos** ve **Léa Seydoux** ile **Altın Palmiye** ödülü ve ‘skandallar’ öncesinde **Cannes**’da görüştük.

ÖNCE ALTIN PALMİYE BAŞARISI GELDİ, SONRA OYUNCULARIN YÖNETMENDEN ŞİKAYETİ; “MAVİ EN SICAK RENKTİR” (LA VIE D’ADÈLE) BU YILIN EN ÇOK KONUŞULAN FİLMİ OLDU! İKİ GENCİN LEZBİYEN AŞK ilişkisini cesur bir yaklaşımla anlatan filmin Tunus asıllı Fransız yönetmeni Abdellatif Kechiche, geçen ay tırmanan tartışmalara sert yanıt verdi ve ‘yönetmenin yıpratıcı çalışma üslubundan’ şikayet eden oyuncularını dava edeceğini söyledi ama sular duruldu. Oysaki her şey güzel başlamıştı! 66. Cannes Film Festivali’nin jüri başkanı Steven Spielberg, festival kurallarını esneterek büyük ödülü sadece yönetmene değil, başroldeki Adèle Exarchopoulos ve Léa Seydoux’ya da verdiğini açıkladığında mutluluk tablosu görülmeye değerdi. Başrol oyuncularıyla ödül ve skandallar öncesinde Cannes’da görüştük.

Önce tebrikler, eleştirmenler baş tacı ediyor, filmi siz nasıl buldunuz?

Léa Seydoux: Müthiş! Dilim tutuldu,

çok duygulandım. O kadar emek verdikten sonra karşılığını görmek bir oyuncu için inanılmaz bir mutluluk.

Adèle Exarchopoulos: Galada gözlerim dolmaya başladı, alkış kıyametten elim ayağım birbirine dolandı. Daha ne isteyebilirim ki! Genç ve deneyimsiz bir oyuncuyum, sonuçta böyle bir filmle çıkış yapmak herkesin rüyasıdır.

Film, lezbiyen aşk ilişkisini ana akım estetiğinden çıkarıyor. Sizi en çok zorlayan ne oldu?

Léa: Film bir bütündür. Duygusal çıplaklık daha önemli. Beni fiziksel sahnelerden ziyade duygusal sahnelerin şiddeti zorladı. Doğallığı yakalamak gerekti. Bunun için de çok çalıştık. Sonuçta bu bir aşk filmi. İki genç kadının arasında olması farklılık yaratmıyor. Sadece tabuları yıkmaya açısından farklı.

Adèle: Sevişme sahnelerinde tereddüt yaşamadım, yaşarsanız olmaz! Ben de Léa

gibi duygusal sahnelerle daha çok uğraştım, çünkü yönetmenimiz sürekli gerçekçi ve samimi bir oyunculuk bekliyordu.

Bir aşk hikayesi olarak tipik tutkuları ve hayal kırıklıklarını anlatıyor. Siz nasıl yaklaştınız?

Léa: İşin zor tarafı farklı cinsel tercihin ardındaki duygularını anlamaktı. Bir oyuncu olarak buna çalıştık. Gerisi her çiftin arasında yaşanabilecek bir aşk ve kırıklık öyküsü. Hayat böyle değil mi zaten!

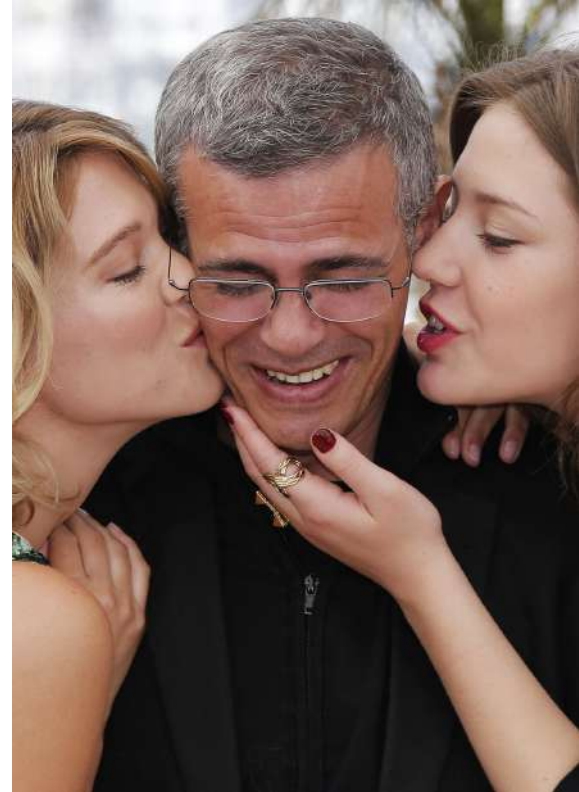
Abdellatif Kechiche, gençler arasındaki duygu ve enerji alışverişini ustalıkla tespit ediliyle bilinir. Doğallığı yakalamak için nasıl bir çalışma yaptınız?

Adèle: Yönetmenimiz sürekli çekim halindeydi. Yani set dışında da, diyelim ki bir yolculuk yaparken de kamera sürekli çalışıyordu. Rol yapmadığımız hallerimizi de yakalamak istiyordu. Elbette çekim öncesi bol bol konuştuk, karakterlerin analizini yaptık. Doğallığı yakalamak için önce çok çalışıyor, sonra kendimizi rahat bırakıyorduk. Bir bardak su içmek bile önemliydi filmde.

Léa: Beş ay sürdü çekimler ama hayatımın bir yılını verdim filme. Abdel, çok tekrar yapan bir yönetmen. Sınırları zorlamaktan, doğal olanı bulmak için denemeler yaptıktan hoşlanıyor. Her an her şey olabilir, hoş bir detay yakalarız duygusuyla çalışıyorduk.

Sinemada nadir görülen bir aşk ilişkisinde başrol oynamayı kabul ederken

tereddütleriniz oldu mu?

Léa: Abdellatif Kechiche, kuşağının en önemli sinemacılarından ve onunla çalışmak bence her oyuncunun rüyasıdır. Ben Adèle'den büyüğüm ve sinemada deneyimim var, şansına iyi yönetmenlerle çalıştım ama Abdel'le çalışmak risk değil kısmet. Önce benimle görüştü ve sanat öğrencisi Emma rolüne uygun gördüğünü söyledi. Sevinçle kabul ettim. Tek tereddütüm, rolün hakkını verip veremeyeceğimdi. Gerisi hikaye!

Adèle: Aynen! Yönetmene yüzde yüz güvenmek zorundasınız, yoksa olmaz! Sonuçta bu bir rol! Perdedeki ben değilim, oynadığım karakter. Çekimlerde 18 yaşındaydım ve film boyunca bir nevi büyüdüm. Lise öğrencisi Adèle de filmde

cinsel kimliğinin farkına varıyor ve hayatı değişiyor. Rolü çok istiyordum, alınca sevincimi anlatamam.

Léa: Bana da filmdeki karaktere hiç benzemediğimi söylüyorlar, ne güzel bir iltifat! Demek ki rolümü becermişim. Sonuçta ikimizin cinsel tercihleri de oynadığımız karakterlerden farklı ama aynı da olabiliirdi tabii ki. Seyircinin karakterle oyuncunun özelliklerini karıştırması doğaldır.

Filmde gerçek adınızla, yani Adèle olarak oynuyorsunuz, Arapçada 'adalet' manasına geliyor, bizde de Adile ismi var...

Adèle: Süper! Film, bir çizgi romandan uyarlandı biliyorsunuz. Ama Abdel karakterin adını değiştirmek istedi. Derken 'çekim dışı' çekimlerde herkes doğal olarak

bana gerçek isimle hitap edince çok beğendi ve gerçek adımı kullanmak istedi. Büyükbabam Yunanlı ama ben hiç gitmedim Yunanistan'a, oralara gitmek, Türkiye'yi ziyaret etmek isterim.

Filmin Fransızca adı "Adèle'in Hayatı: Bölüm 1 Ve 2". Sizce ne olur Adèle'e, devam filmi çekilir mi?

Léa: Neden olmasın! Hayal kırıklığından sonra hayata devam etmiyor muyuz? Ama yönetmenin bileceği iş tabii ki.

Adèle: Ben izlerdim devam filmi. Kendim de merak ediyorum Adèle'in neler gelecek başına. Ama sanırım filmin adı hayat yolculuğunun devam ettiğine dair hoş bir gönderme.

Léa: Hayat aşk gibi değil mi zaten, acısıyla hoşluğuyla devam ediyor!

GERÇEK ZÜMRÜDÜANKA

Pop-folk şarkıcılığından TV starlığına, moda ikonluğundan Oscar'lı oyunculuğa, 'rock kadını' prototipinin yaratıcılığından sansasyon kraliçeliğine Cher'in girmedığı bir kimlik yok gibi. Aradaki new wave, disco, R&B, Las Vegas yıldızlığı gibi duraklar da saymakla bitmez.

SÖYLE BİR SAHNE: 'MİSAFİR SANATÇI' YOKLUĞU ÇEKMEYEN SITCOM'LARDAN "WILL & GRACE"İN KOMİK UNSURU JACK, İDOLU CHER'İN BEBEĞİNİ HER YERE GÖTÜRMEKTEDİR. (ÇÜNKÜ JACK, DİZİNİN GAY KİŞİLERİNE EN ÇOK UYAN karakteridir ve malum Cher hayranı olmak da ilk akla gelen gay kişilerindendir.) Jack'in bu saplantısına dair türlü komikliğin ardından bölümün sonlarına doğru misafir sanatçımız Cher arz-ı endam eder. Ne var ki Jack, karşısındakinin gerçek değil onu taklit eden bir drag olduğunu zanneder. Hatta gerçek Cher'le 'yeterince Cher olmadığı' iddiasıyla dalgasını geçer. Bizzat idolü tarafından atılan bir tokatla kendine gelir, karşısındakinin bir Cher taklidi olmadığını, bizzat Cher olduğunu anlar ve şaşkın bir ifadeyle kendinden geçer.

Sitcom'lara konuk olan yıldızların, kendi personalarıyla acımasızca dalga geçmesi sıra dışı bir durum değil. Yine "Will & Grace'de Madonna, Janet Jackson, Elton John, "How I Met Your Mother'da Britney Spears, "Friends'de Kathleen Turner, Bruce Willis ya onlarla acımasızca dalga geçen senaryoların parçası oldular ya da özdeşleştirildikleri sert adam, esashı kadın, hırs küpü gibi özellikleri üzerinden şekillenen karakterleri canlandırdılar. Ancak Cher'in "Will & Grace'teki misafirliğini diğerlerinden ayıran bir durum var. Hem "Sen gerçek Cher olamazsın, olsa olsa bir drag'sın, taklitsin" ayrıntısıyla kendi yarattığı personayı gerçeklikten uzaklaştırması hem de en has pop divaların 'vurdum mu oturturum' tavrını aynı performansa sığdırması...

Tabii ki toplumsal cinsiyeti bir performans olarak kodlayan maske teorisinin bu sitcom'la bağlantısını kuracak ya da hem Cher'in hem

de dizinin yaratıcılarının bu teoriyi hayata geçirmek gibi gizli bir ajandaları falan olduğunu söyleyecek değiliz. Ancak bu tip teorilerin tadının en çok böyle ayrıntılarda, bir sitcom esprisinde ya da ters giden, kesintiye uğrayan bir film sahnesinde çıktığını da söylemeden geçemeyeceğiz. Güçlü sesi (kaynaklar 'kontralto' diyor), sayısız estetik ameliyatla gerçek olamayacak kadar mükemmelleştirdiği yüzü ve vücudu, eğlence sektörüne damgasını vuran ilk kadınlardan biri olmasına yetecek kudretiyle Cher, maske onyıllardır hayatımızdaysa biz ne yapalım! Şu tarihte doğdu, ilk kez burada sahne aldı, listelere giren ilk şarkısı şuydu gibi ayrıntılarla geçiştirilemeyecek, hakkı verilemeyecek bir eğlence insanı var karşımızda. Ve onu en ayrıcalıklı kılan, benzerlerinden ayrıldığı yönü, izleyicinin gördüğüne inandığı klasik yıldızlık mefhumu ile her şeyin bir oyundan ibaret olduğunun izleyiciyle de paylaşıldığı postmodern divalar arasında bir geçiş noktasında konumlanması. Cher ne Lady Gaga kadar biyonik ne de Marlene Dietrich kadar uhrevi... Yeri geldiğinde keskin virajlarla kendi imgesini bozup tekrar yapmasını da biliyor (bir Harley Davidson'cı annesi olarak ayrıldığı sahneye dans divası olarak döndüğü 'Believe' dönemi). Ancak diğer yandan üzerine en çok titredığı vasfı, imajı da değil. Örneğin sinemayı 'show-biz' gereği sahne kimliğinin bir uzantısından ibaretmiş gibi görmüyor. Baştan ayağa iyi bir oyuncu... Albümleri, üzerine çalışılan hesaplı projeler değil; müzikte yeni bir tarza yöneldiğinde bu, imaj değişiminden çok müzikal anlamda yeni

bir yönelime işaret ediyor. Yardım kampanyaları veya bir markanın yüzü olmak Cher için performans işinin ayrıntılarından ibaret. Hatta, 'Believe' öncesi gözlerden kaybolduğu ve en büyük düşüşünü yaşadığı dönemde geceyarısı sonrası TV'den alışveriş programlarına konuk olmuşluğu bile var. Tabii ki zorunluluktan... Yine de en dipte olduğu noktada ucuz işlerde yer almak gibi ne olursa olsun hayatta kalma yöntemlerine başvurması, Cher'i daha eski usul yıldızlara yaklaşıyor. Ve tüm bu eski usul yıldız tavrını en postmodern divanın kıskanacağı bir kimlik/imaj çeşitliliğiyle beraber sunuyor.

KUŞKU YOK, CHER HER DİVANIN KENDİ İMAJINI BİR CEO GİBİ YÖNETTİĞİ DEVİRİN ÇOK ÖNCESİNE AİT. NE VAR KI HEM ELVIS PRESLEY KILIĞINA GİRİP KÖKENLERİNE SIRA DİŞİ BİR SELAM ÇAKABİLECEK ('WALKING IN MEMPHIS') HEM DE ROCK'N' roll tavrıyla pin-up formatını birleştirebilecek kadar ('If I Could Turn Back Time') oyunbaz. Pop endüstrisinin ısıtıp ısıtıp önümüze sürdüğü 'küllerinden yeniden doğma' oyununun mucidi bile sayılabilir. Malum, Lady Gaga, bu oyunun şimdilik en son tutkunlarından biri. Ortalama ikişer yıl arayla çıkardığı her yeni albümde yeniden doğmuş halleriyle karşımızda. Ancak Gaga'nın stratejisi tüm şöhret mekanizmasının bir oyundan ibaret olduğunun bilinci üzerine şekilleniyor. Zaten Gaga da -her ne kadar pek sofistike olmasa bile- plastik sanat referanslarıyla, Hussein Chalayan, Marina Abramovic gibi isimlere dirsek temasıyla, Yoko Ono gibi deneysel müzisyenleri sahnesine konuk etmesiyle işin teorisine de hâkim olduğunu gösterme telaşında.

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Sonny Bono, Cher ve yönetmen William Friedkin'in 1967'deki ilk filmi "İyi Zamanlar" (Good Times).

Lezbiyen rolüyle Oscar'a aday gösterildiği, Meryl Streep'li "Silkwood".

Nicolas Cage'le rol aldığı "Ay Çarpması" (Moonstruck) Cher'e Oscar kazandırdı.

Madonna, şu aralar son demlerini yaşıyor görüntüsü verebilir. Ancak altın çağını yaşadığı dönemde küllerinden doğma oyununun en başarılı ismiydi. 'Like A Virgin'de arka sokak kraliçesi, 'Like A Prayer'da Katolik inancıyla hesaplaşan genç kadın ve 'Ray Of Light'ta mistik bilge vs. Tabii tüm bu dönüşümlere, değişimlere kapsamlı tanıtım kampanyaları, hesaplı kitaplı kariyer planlamaları eşlik ediyordu. Ama Madonna ustaca yazılmış pop şarkılarıyla Lady Gaga'da olmayan bir tatmin sunuyordu takipçilerine. Cher ise Zümrüdüanka kılık konusunda klasik pop yıldızlığından oyunbaz pop yıldızlığına geçiş aşamasında meşaleyi taşıyan ikonun ta kendisi... Debbie Harry gibi New York'un alternatif/punk ortamından bu oyuna katılmış değil. Ayakkabı bile alamayacak kadar yoksul bir çocukken annesinin o dönemdeki 'yeni' kocası sayesinde özel okula başlamasıyla, daha çocukluğunda kendini setlerde bulmasıyla, ergenken dans ederek kendini göstermek için verdiği mücadeleyle Cherilyn Sarkisian'ın ki tam bir klasik Hollywood biyografisi. Ancak bir farkla... Küçüklüğünde "neyle bilmiyorum ama ileride kesinlikle ünlü olacağım" diyen Cher, Sonny Bono'nun kol kanat gerdiği dönemde bile dizginleri eline alıyor, kendi imgesinde en büyük söz sahibi yine kendisi... Pop-folk şarkıcılığından televizyon starlığına, moda ikonluğundan Oscar'lı oyunculuğa, 'rock kadını' prototipinin yaratıcılığından her devrin sansasyon kraliçeliğine Cher'in kendini içine bırakmadığı bir kimlik yok gibi. Aradaki new wave, disco, R&B, Las Vegas yıldızlığı gibi duraklar da saymakla bitmez.

TÜM BU KİMLİKLERİ BU KADAR GÜÇLE SAHİPLENİMESİNİ, HER SEFERİNDE SANSASYON YARATABİLMESİNİ SAĞLAYAN KUDRETİ İŞE YILDIZLIK MEFHUMUNA BAĞLILIĞINA BORÇLU. ZİRA SONNY BONO'YLA BERABER 60'LARDA İLK GÖRÜCÜYE

çıktığından itibaren gözler onun üzerinde. İkili, pop baladlarıyla olduğu kadar bir örnek neşeli kıyafetleriyle döneme damgasını vuruyor. 60'ların ikinci yarısındaki uyuşturucu ve seks furyası Sonny & Cher'i 'demodeler' sınıfına yolluyor. Ama Cher'in hınzır tavı ve sahnedeki rahatlığı sağolsun ikili, televizyon tarihinin efsaneleşmiş komedi programlarından biriyle yeniden doğuyor. Cher yıllar yılı onu rock'n roll'a yakıştırmayanlara inat has bir rock kadını olarak rüşünü ispatı da devasa kariyerinin bir yerlerine sıkıştırıyor. Ondan şüphe edenleri

Cher'in sinemadaki şimdilik son arz-ı endamı "Burlesque" ile oldu.

sürekli ters köşeye yatırması Cher'in alametifarikası. Sanki "Sunset Bulvarı"nın (Sunset Blvd.) Norma Desmond'u 1960'larda tüm kudretiyle yeniden doğmuş, bu sefer koşullara direktmek yerine onları kendine uydurmaya karar vermiş ve böylece yıldızı hiç sönmemiş gibi. Tabii sinema da bu yıldızın parlaklığından kendini alamıyor.

CHER'İN SİNEMA MACERASI DA TAM ONDAN BEKLENDİĞİ GİBİ GELİŞİYOR. SONNY BONO'NUN CHER MARKASINDAN BİRAZ DAHA NEMALANMAK İÇİN ÖNAYAK OLDUĞU 1967 TARİHLİ "İYİ ZAMANLAR" (GOOD TIMES) (WILLIAM FRIEDKIN'IN DE ilk filmi) eleştirmenlerce pek ciddiye alınmıyor. Ama Cher, sinemada devam etse neler olabileceğinin sinyallerini veriyor. Mike Nichols'ın "Silkwood"undaki lezbiyen

rolünde karakterinin gereğini yerine getirip düşük tondan oynayarak en iyi yardımcı kadın oyuncu Oscar'ına aday gösteriliyor. Haliyle tam da ondan beklenebilecek hamle gecikmeden geliyor, Cher yine kendi imgesini kontrol etmek için kendi film şirketini kuruyor. Ve bu kudretin perdeye yansımaları ise kaçınılmaz. Tabii ki Cher, örneğin Madonna gibi sadece kendi sahne personasına 'iyi gidecek' rollerin peşinde olmadı. Zaten sinemada Madonna'nın hiç olmadığı kadar ciddiye alınan bir oyuncuydu. Ancak Hollywood yıldızları, rolün içinde kaybolma yetenekleri kadar o role kendilerinden ne kadar kattıklarıyla da değerlendirilirler. Tabii ki Cher de istisna değildi ve eğlence endüstrisinde en çok sözü geçen kadınlardan

biri olduğu gerçeğini perdede de bizlerden sakınmadı. Cannes'da en iyi kadın oyuncu ödülünü aldığı "Günahlar"da (Mask, 1985, yön: Peter Bogdanovich) hayata geçmesi için Cher'in sinemaya başlaması gereken türden bir kahraman vardı. Yüzü deforme ergen oğlu Rocky'nin buhranlarıyla baş etmeye çalışan Harley Davidson'cı anne Rusty, Roger Ebert'a göre "Bildığınız annelerden değil. Bir motosiklet çetesıyla takılıyor, uyuşturucu kullanıyor, çete üyeleriyle yatıyor ve iş bulmak için hiçbir çaba göstermiyor. Ama bir 10 dakika geçince Rusty'nin Rocky için de ideal anne olduğunu anlıyoruz". Birebir benzerliklerden söz edemeyiz. Ama hayat tarzından ödün vermeden de ideal bir anne olabileceğini gösteren Rusty'de, zamanında

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

"Kasabanın Cadıları" (The Witches Of Eastwick), şamatası bol, kadrosu zengin bir fantastik komediydi.

Sonny Bono ve Cher'in 1960'lardaki ortaklığı, müziğe, sinemaya ve TV'ye de yansdı.

"Günahlar" (Mask) Cher'e Cannes'da en iyi kadın oyuncu ödülü getirdi.

aksini düşünenlere inat rock ortamının tozunu attıran kadından bir şeyler yok mu? Ya da iki sene sonra gelen John Updike uyarlaması "Kasabanın Cadıları"nda (The Witches Of Eastwick, 1987 yön.: George Miller) Cher'in oynamaması düşünülebilir miydi? Etrafta Cher varken, şeytana pabucunu ters giydiren kadınlardan birini ona oynatmamak düşünülemezdi muhtemelen. "Ay Çarpması" (Moonstruck, 1987 yön.: Norman Jewison) Cher'i başka türden bir güçlü kadın olarak perdeye getirdi; nişanlısının kardeşine âşık İtalyan/Amerikan... Cher bu filmle en iyi kadın oyuncu Oscar'ını aldı. Ancak zamanında "Günahlar"da onu aday göstermeyen Akademi'yi protesto için ödül töreni tarihinin en sıra dışı kostümlerinden birini giyen Cher, ödül aldığı da daha 'saygın' bir görünüm tercih etmedi, bildiğini okudu. Cher'in sinemada sonraki büyük rolü, "Deniz Kızları"nda (Mermaids, 1990, yön.: Richard Benjamin) canlandırdığı Rachel için söyledikleri, biraz da kendisiyle ilgilidir: "Herkesin Donna Reed olmaya çalıştığı 1960 başlarında kendi tarzını ortaya koyan güçlü bir kadın". Söz konusu güçlü kadın, âdeti olduğu üzere dizginlerini ele alma işini biraz abartınca uzun bir süreliğine sinemadan ayrı kaldı. Önce kızını oynayacak Emily Lloyd'un açık teninden dolayı inandırıcı bir kasting olmayacağını söyledi, rolü Lloyd yerine Winona Ryder aldı. İlk yönetmen Lasse Hallström'le anlaşamadı, görev Frank Oz'a devredildi, en son da Richard Benjamin'de kaldı. Sonuç, döneminin en büyük kadın oyuncularından birine dönüşen Cher, beş altı yılda bir film çeker oldu. Dolayısıyla küllerinden doğma sıklığı da gittikçe azaldı.

CHER'İN SINEMADA KÜLLERİNDEN SON DOĞUŞU ŞİMDİLİK "BURLESQUE". ONUN AŞIRILIĞINDAN BİLE YARARLANAMAYAN, 'CAMP' OLMAK İÇİN YANIP TUTUŞTUĞU HER HALİNDEN BELLİYE DE 'ŞIKLIĞI, parlaklığı' buna engel olan bir müzikal. Müzik cephesinde ise "Ben güçlüyüm ve sen umurunda değilsin" makamından şarkılar söylediği 'Closer To The Truth' albümü, 2001'de benzeri temalar etrafında döndüğü 'Believe'inkine benzer bir furya yaratmaktan çok uzak. Ama belli olmaz, Cher yine şok kartını oynayabilir. 60'lardan bu yana yaptığı gibi...

4TH MALATYA

ULUSLARARASI FİLM FESTİVALI
INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

15-21 KASIM - 2013 - 15TH - 21TH NOV

MUFF MIFF

KURUMSAL DESTEKÇİLER

ORGANİZASYON

ANA SPONSÖRLER

TEMA SPONSÖRLERİ

AKA MEDYA SPONSÖRLERİ

HİZMET SPONSÖRLERİ

ULAŞIM SPONSÖRÜ

OUTDOOR SPONSÖRLER

İNİT VERİSİTE

KONAKLAMA SPONSÖRLERİ

GÖSTERİ SPONSÖRLERİ

CAFÉ LUMIÈRE

Yedinci sanatın çınarlarından **Yasujirô Ozu'nun** yüzüncü doğum yıldönümü için, ustanın hayranlarından olan, yaman Çinli yönetmen **Hou Hsiao-Hsien'in** imzaladığı “Café Lumière” (**Kôhî Jikô, 2003**), sadece Ozu'ya saygılarını sunan bir film değil, sinema tarihinin en duyarlı, en hassas, en samimi işlerinden biri. Günümüz Japonya'sında geçen öykü, **Ozu'nun ruhsallığını** yakalamayı başarmış.

TOKYO'DAYIZ. GÜNDELİK YAŞAMIN İÇİNDE, TAM ORTASINDA. TİCARET VE İŞ DÜNYASININ KALBİNİN ATTIĞI BAŞKENT SOKAKLARININ BİRAZ UZAĞINDAYIZ AMA. HAYATIN DAHA SAKIN AKTIĞI BANLİYÖLERE ULAŞTIĞIMIZ TRENLERDEYİZ SIKLIKLA. TEK GÖZ EVLERİN ÇAMAŞIR ASILI BALKONLARINDA, ARKA MAHALLELERDE, GELENEĞİN TEKNOLOJİYE yenilmediği, eski koku, yaşayan mekanlardayız. Serbest çalışan yazar Yôko'yu tanıyoruz. Tokyo'ya yakın bir taşra kasabasında yetişmiş Yôko. Anne ve babasının ziyaretine gittiği sıradan bir gün, bebek beklediğini ve bebeğin babasının Tayvanlı olduğunu söyler genç kadın. Kocasız bir anne olmaktır seçimi. Babasız büyütmek istemektedir doğacak çocuğunu; sorumluluğu yüklenmek.

Ailesi, kızlarının seçimi ve geleceği üzerine endişelidirler. Geleneklere ve klasik aile modeline aykırı davranmaktadır kızları. Yôko, ikinci el kitap satan, küçük bir dükkanın sahibi olan Hajime ile vakit geçirmekten hoşlanmaktadır.

Beraber kafelerde, sokaklarda, trenlerde dolaşırlar, hayatı paylaşırlar. Hajime'yi şehrin sesleri ilgilendirmektedir ve şehri bir organizma gibi kuşatan tren yolu ağı. Yôko, ondan hoşlanan Hajime, ailesi ve karnında taşıdığı bebeği ile birlikte, sessizce sorgulamaya başlar yaşantısını.

“Acılar Kenti” (Bei Qing Cheng Shi), “Kukla Ustası” (Xi Meng Ren

Sheng), “Üç Defa” (Zui Hao De Shi Guang) ve “Kırmızı Balonun Yolculuğu” (Le Voyage Du Ballon Rouge) gibi önemli filmleriyle tanıdığımız ‘Çin Yeni Dalga’sının öncü ışığı olarak anılan Hou Hsiao-Hsien’in Venedik’te Altın Aslan için yarışıp, 24. İstanbul Film Festivali’nde Altın Lale kazanan (ki ödüllü “Gilles’in Karısı / La Femme De Gilles” ile paylaşmıştı) içli filmi, bir meditasyon gibi. Hipnotize edici, dingin bir yolculuğa çıkartıyor bizi usta yönetmen, saygılarını sunduğu Ozu’nun izleğinde.

Alabildiğine sade, yalın, gösterişsiz ama bir o kadar da derin sinemasında insanı ve iç dünyasını didikleyen Ozu’nun yüzüncü doğum yılı onuruna çekilen film, ustanın, günümüz modern Japonya’sında yaşasaydı eğer, çekebileceği ve seveceği bir yapım olmuş. Ozu’nun, jansenist, süssüz, esasa yönelik, özü yakalayan, duru sinemasını izliyoruz adeta. “Geç Kalan Bahar” (Banshun), “Güz Sonu” (Akibiyori), “Yaz Başlangıcı” (Bakushû), “Sake’nin Tadı” (Sanma No Aji), en çok da, belki de başyapıtı olan “Tokyo Öyküsü” (Tokyo Monogatari) var içinde filmin.

İç yaşam sinemacısının, dış dünyanın ‘bayağı koşuşturmasından’ soyutlanmış bakışı duruyor karşımızda. Entrikalarla, dokunulan hengameyle ilgilenmeyen, öykülediği kişiliğin, yaşadığı olaylar etkisiyle

'gelişmesi' meselesine kafayı takmış "Café Lumière". Sükûnet ve sakinlik içinde içsel bir anlatı, Yôko'nun ve çevresini kuşatan ayrıntıların hikayesi. El yapımı bir biblo gibi dokunmuş filme Hou Hsiao-Hsien. Aynı ustası Ozu gibi, upuzun sabit planlarla, kamera hareketlerinden kaçınarak, yere yakın özel açılarla anlatmış anlatacağını.

Hou Hsiao-Hsien'in, Japonya'da, Japonca çektiği filminde, beyazperdede ilk rolünü üstlenen akapella sanatçısı Yo Hitoto ve uluslararası arenada tanınmış ünlü aktör Tadanobu Asano, başrolleri üstleniyorlar. Usta Japon karakter oyuncusu Nenji Kobayashi, gelenekler ve kızının sevgisi arasında kalan şefkatli baba rolünde mütthiş. Zarif, ufak nüanslarla yüklü bir film var karşımızda.

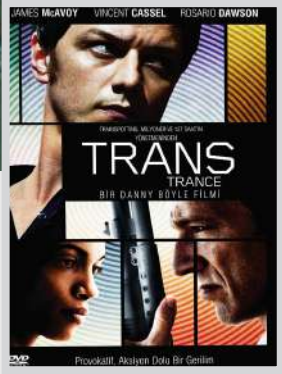
Eski kitap kokusunu aldığınız sahaf dükkânı, aile evindeki yer sofrasında yenen yemeğin tadı, Yôko'nun küçücük evinde asılı duran çamaşırların nemli kokusu ve uzayıp giden, şehri kuşatan trenlerin gürültülü yalnızlığı. Durak durak tanıdığımız Tokyo'nun, şahsiyetli, kendine özgü kimliği; gelenekler arasında gülümseyen tevazu sahibi ve bilgili bir modernizm. İnsan ilişkilerinin özündeki hassasiyet. Hesapsızlığın tedavi edici, onarıcı gücü öte yandan. Yalansız yaşamının bedeni besleyen özgüveni.

Bir rahmi, rahimin içindeki bebeği ve sevdiği kadına olan ilgisini,

şehrin tren yolu ağını resimleyerek betimleyen genç adamın sessiz ve baskısız ilgisi. Bu ilgi karşısında genç kadının şefkat ve dostlukla, içten yaklaşımı. Yan komşudan istenen soya sosu, annenin evinde pişirip, kızına getirdiği lezzetli yemekler, babaya sunulan bir bardak suyun zarıflığı. Akıp giden hayatın tüketici hızına inat, tanımsız bir dinginlikle etrafı izlemek. Dışardaki sesleri kaydedip, kayıp zamanın peşine düşmek. Buğulu, kirli, kalabalık tren vagonlarında uyuklamak. Bu kadar mı sahici anlatılır küçük insanın büyük hikayesi!

Bu denli mi dokunaklı olabilir, ayakları yere son derece sağlam basan mütevazı ve insan kokan film.

Asla dile gelmeyen sözler sonra. Bakışlar ve içe atılanlarla anlatılan görüşler, karşı çıkışlar, tepkiler. Dostluk, aşk, aile, çocuk sevgisi, babalık, annelik, arkadaşlık, yaşıyor olmanın bütün hüznü ve sona ermeyen arayışı, devam etme güdüsü, gündelik hayata anlam katma gayreti, telaşın ve tedirginliğin karşısında duran vakur bilgelik. İnsan sıcaklığı kalıyor filmin ardından bünyede. Vagonda uyuyakalan Yôko'nun yanına oturup, uyanıncaya kadar beklemek geliyor içinizden. Uyandığında, ona içten gülümseyip anladığınızı ve yanında olduğunu söylemek ihtiyacı duyuyorsunuz. Bir yakınınız o. Sevgiliniz, kızınız, anneniz, kardeşiniz. Japonya'daki siz...

TRANS

ORİJİNAL ADI Trance

YÖNETMEN Danny Boyle

OYUNCULAR James McAvoy,

Vincent Cassel, Rosario Dawson,

Ben Cura, Sam Creed

YAPIM/SÜRE 2013 İngiltere, 97 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tigon (Fox)

DANNY BOYLE
2007 TARİHLİ "GÜN
IŞIĞI"NDAN BERİ
'EH' KABİLİNDEN
FİLMLER ÇEKİYOR.

DANNY BOYLE, "MİLYONER" VE "127 SAAT'TEN SONRA SANKİ KARIYERİNİN İLK DÖNEMLERİNE "TRAINSPOTTING"İ ÇEKTİĞİ yıllara dönmek istemiş de yarı yolda kalmış gibi. "Trainspotting"ın uzun ve telaffuzu zor isminde geçen kelimelerden "Trans"ı bir araya getirebilmiş ancak. Boyle ile ilgili ilgili beklentimizin yüksekliğinden belki de, 2007 tarihli "Gün Işığı"ndan (Sunshine) beri 'eh' kabilinden filmlere imza atıyor.

Yaz başında salonlara uğrayan "Trans"a gelince: Sanat eserleri konusunda uzman olan Simon (James McAvoy) tanınmış bir müzayede müdürüdür. Ancak kumar bağımlılığı onu Franck (Vincent Cassel) adındaki bir soyguncuyla işbirliği yapmaya götürür. Plan basittir, Simon onlara gerekli bilgileri verecek, ekip de Goya'nın ünlü bir tablosunu çalacaktır. Ancak işler planlandığı gibi gitmez. Ortalık yatıştığında ise Simon tablonun yerini biliyor ama hiçbir şey hatırlamıyordur. Bu esnada devreye hipnozla insanların bilinçaltına attıklarını ortaya çıkarmayı başaran Elizabeth (Rosario Dawson) girer. Böylece, kahramanlarımızın birbirleriyle,

geçmişleriyle ve bilinçaltılarıyla çıktığımız bir yolculuk başlar.

İngiliz sinemasından çıkan örneklerini defalarca gördüğümüz 'sarpa saran bir soygun'; Avrupa sinemasının ve Amerikan bağımsızlarının arada bir yokladığı bilinçaltı karmaşası ve erkekleri birbirine düşürerek aradan sıyrılmaya çalışan bir 'femme fatale'! Buna bir de gerçeklik düzlemini belirsizleştiren kurguyu ekleyelim... Peki, bu formül nereye kadar işliyor. Ya da nasıl işliyor? İşte orası da biraz karışık. Yine de bu formülün işleyip işlemediğine siz karar verin. Sonuçta temposunu iyi ayarlayan, finale doğru işleri biraz karıştırıp elinden kaçırma da gizemini korumayı başaran ve James McAvoy, Vincent Cassel ve Rosario Dawson gibi bir kadroya sahip olan bir film var karşımızda.

Müzayede sisteminin ve 'güvenlik' önlemlerinin nasıl işlediği hakkında çarpıcı bilgiler bulabilirsiniz.

"Mezarını Derin Kaz" ve "Trainspotting"ı yazan John Hodge'nin karakterleri bu kadar yüzeysel bırakması.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

LANET

ORJİNAL ADI Sinister

YÖNETMEN Scott Derrickson

UYUNCULAR Ethan Hawke,

Juliet Rylance, Fred Dalton Thompson,

James Ransone, Michael Hall D'Addario

YAPIM/SÜRE 2012 ABD – İngiltere, 105 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Film Pop)

“LANET” BİRÇOK
AÇIDAN BİR DİZİ
İYİ KORKU FİLMİNİN EN
GÜZEL ÖZELLİKLERİNDEN
DERLENMİŞ KOLAJI GİBİ.

KORKU FİLMLERİNİN SAPIR SAPIR DÖKÜLDÜĞÜ BİR SÜREÇTEN GEÇİYORUZ VE “LANET” GİBİ ELİ YÜZÜ DÜZGÜN ÖRNEKLER HER geçen gün daha ender biçimde karşımıza geliyor. Arada çektiği “Dünyanın Durduğu Gün”ü (The Day The Earth Stood Still) saymazsak kısa filmografisini türlü çeşitli ‘korku’ unsuruna vakfettiği anlaşılan yönetmen Scott Derrickson bu üçüncü uzun metrajında türün meraklılarını tatmin edecek bir neticeye ulaşıyor.

Polisiye roman yazarı Ellison Oswalt (Ethan Hawke), yeni romanını yazmak üzere ailesiyle yeni bir eve taşınır. Gelgelelim, ailesinden sakladığı bir gerçek vardır ki, o da taşındıkları evde daha önce korkunç cinayetlerin işlendiğidir. Son dönemde pek de başarılı kitaplar kaleme alamayan Oswalt, bu evde cinayetlerle ilgili yapacağı araştırma ve alacağı ilhamla yine müthiş bir roman yazmayı hedeflemektedir. Ama beklenmedik olaylar giderek kontrolden çıkarak artar...

Evin kimi odalarında bulunduğu 8mm filmler başta gerçekten de çok yardımcı olur. Fakat bu filmlerde tanık olduğu ‘korkunç’ şeyler bir

noktadan sonra çığırından çıkmaya başlar. Ucu ailesine kadar uzanmaya başlar...

“Lanet” birçok açıdan bir dizi iyi korku filminin kolajı gibi. “8MM”den “Halka”ya (Ringu) ve pek çok Stephen King uyarlamasına kadar bazı önemli korku filmleri göze hiç sokulmadan bu filmin inşasında kullanılmış. Lakin yönetmen Derrickson ve senaryo ortağı C. Robert Cargill, öykünün ana kahramanı yazar Oswalt’ın tanık olduğu ve içine çekildiği dehşete adım adım bizi de ortak ediyor.

Bir süredir rol tercihleriyle cepten yiyormuş izlenimi veren Ethan Hawke’in ziyadesiyle inandırıcı performansı sayesinde tüyler ürperticiliğini ikiye katlayan “Lanet”, tekinsiz evlerin hâlâ korku sinemasının asıl mabedi olduğuna kolayca ikna ediyor bizi.

Christopher Young’ın besteleri müziğin bir filmin atmosferine olan katkısının kusursuz bir kanıtı.

Ellison Oswalt’ın -iyi bir roman yazmak uğruna bile olsa- bir türlü evi terk etmek istemeyişi tipik korku filmi zaafı.

HARİKALAR DİYARI

Halil Altındere'nin video sanatı ve video klip arasındaki sınırları ortadan kaldıran **“Harikalar Diyarı”** isimli çalışması, Sulukule'nin soylulaşmasına, 'temizlenmesine', kentsel dönüşüm saçmalıklarına, TOKİ evlerine, Tahribad-ı İsyân grubunun sesiyle, tavrıyla karşı koyuyor.

YÖNETMEN Halil Altındere
YAPIM 2013 Türkiye
SÜRE 8 dk.

GEZİ DİRENİŞİNİN ÜRETTİĞİ SINIR TANIMAYAN, ZEKİ VE İRONİK SANAT KİTLELERİN GÜNCEL SANATLA YAKINLAŞMASINI SAĞLADI. SON Bienal'in gördüğü ilgiyi sadece ücretsiz giriş imkanı sunmasıyla açıklamak haksızlık olur.

İçeriğiyle bu sene Gezi sanatının gölgesinde kalsa da, güncel sanatın cesur ve radikal politikalarıyla, kuralları ve kalıpları bozan sanat anlayışıyla geleneksel siyaset ve sanat pratiklerini nasıl sarstığı malum.

Politikacıların buna verdiği aşırı tepkiyi, yakın zamanda çağdaş sanatın öne çıktığı bir başka yerde, Contemporary İstanbul fuarında da gördük. Nova Kozmikova'nın çalışmasının başına gelenleri biliyoruz...

Aslında güncel sanat veya değil, bizim güncel işlere ihtiyacımız var. Halil Altındere'nin video sanatı ve video klip arasındaki sınırları ortadan kaldıran “Harikalar Diyarı” isimli çalışması, Sulukule'nin soylulaşmasına, 'temizlenmesine', kentsel dönüşüm saçmalıklarına, TOKİ evlerine, Tahribad-ı İsyân

grubunun sesiyle, tavrıyla karşı koyuyor.

Kimilerinin sert bulduğu çarpıcı bir şiddet var videoda ama bu tavrı sesini sokaklardan alan hip hop'a asla uzak değil.

İş, Bienal'de gösterildi, yurtdışında da önemli sanat duraklarında gösteriliyor. Keşke internete de 'düşse'; onu bir güzel kaldırmasını, yaymasını bilenler çıkacaktır.

Gezi; gençliğin sonsuz enerjisini, direniş ruhuyla, zeki bir mizahla ve sanatla buluşturmuş, ortaya eşi az görülmüş bir deneyim çıkmıştı. Aslında buradan yenilikçi işler ortaya koymayı arzulayan sanatçılara da bir mesaj çıkıyor.

Gezi deneyiminden aylar önce video klip çeken Halil Altındere gibi, alt kültürel tavrı, sokağın iç sesini, kent ve memleket meselelerini ve sanatsal kaygıları birlikte düşünebilmek ve bunların arasında yeni köprüler kurmak, yeni bağlar yakalamak lazım.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

1- Hindistan'da Reha Erdem retrospektifi

Daha önce Karlovy Vary, Seattle, Tokyo, Kaoshiung gibi festivallerde retrospektifiyle boy gösteren Reha Erdem'in filmlerini şu sıralar Hintliler izliyor. Çünkü, 10 Kasım'da başlayan Kalküta Film Festivali'nde yönetmenin "A Ay", "Kaç Para Kaç", "Korkuyorum Anne", "Beş Vakit", "Hayat Var", "Kosmos", "Jin" ve merakla beklediğimiz "Şarkı Söyleyen Kadınlar" filmleri gösteriliyor.

2- Amos Gitai geliyor

İsraili yönetmen Amos Gitai, Türkiye'ye gelme hazırlığında. Çünkü, 20 Kasım'da Pera Müzesi'nde "Vatan Ve Sürgün: Amos Gitai Sineması" adlı bir program başlayacak. Etkinlik kapsamında Gitai'nin yedi filmi gösterilecek. Pera Müzesi'nde 30 Kasım'da da saat 16.00'da yönetmenin katılacağı bir söyleşi gerçekleşecek. Ajandanıza not almayı ihmal etmeyin!

3- İzmir Kısa'da Göral'a başarılar

Sinemaseverin çok olduğu ama bu sevgiyi bir film festivaliyle taçlandırma konusunda istikrarsız olan İzmir'de 13 yıldır kısa film festivali düzenlenmesi elbet sevindirici. 19 Kasım'da başlayacak İzmir Kısa Film Festivali, 14 yaşına basacak. Uluslararası alanda dikkat çeken filmler gösterilecek. Festival kapsamında bir de Altın Kedi yarışması var. Jüride ise Arka Pencere ailesinden Burak Göral görev yapacak. Kısası bol olsun!

4- Moda Sahnesi'nde film gösterimleri

Moda Sahnesi bir süre önce açılmıştı. "Hamlet" ve "Bütün Çılgınlar Sever Beni" oyunları sahnelenedursun, içerideki sinema salonunda da bu haftadan itibaren film gösterimleri başlıyor. Bu hafta "Arada Kalan" (What Maisie Knew) ve Kim Ki-Duk'un "Moebius"u gösterilecek. SAPIK'tan duyurması...

5- Valiler için film izleme zamanı

Adana Valisi'nin 'gavat' çıkışından sonra 'yedirmeyiz' polemikleri devam ederken, TBMM Başkanı Cemil Çiçek valilerin söz, hal ve tavırlarına dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Buradan İçişleri Bakanı'na 'SAPIKÇA' bir öneri gönderelim o zaman. Toplayın bütün valileri, "Vali" filmini izletin, sonra da Adana Valisi'nin söz ve tavırlarıyla filmdeki valiyi kıyaslatırın. Öğretici olabilir...

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ ANCAK ÖYKÜSÜNÜ, EN BAŞINDAN SONUNA KADAR AZ VE ÖZ OLARAK KOLAYCA
ANLATABİLİYORSAM PROJEMİ BEĞENİRİM. ”

Alfred Hitchcock